

Tekst 1

John Bang Jensen: "Århus-Feyenoord"

Novelle fra novellesamlingen *Boks*, 2002

ÅRHUS-FEYENOORD

1 Da der er spillet 12 minutter, har Århus hjørnespark i højre side. Mine tanker er kaotiske på dette tidspunkt. Jeg kan ikke tro, at det er sandt, hvad jeg ser.

Da jeg langsomt går ned mod Feyenoords straffesparksfelt for at sætte spillet i gang igen, mærker jeg, at alles øjne – tilskuernes, trænerne og spillernes – følger mig. Der er fuldstændig stille på stadion. Så lader jeg fløjten lyde. Klart og gennemtrængende i den
5 lune aftenluft.

Århus' Christensen sender en høj, indadskruende bold ind mod Ørbæk, der presses hårdt af Van de Ruit. De to hænger uvirkeligt længe i luften ved siden af hinanden. Begge stræber opad, begge har armene ned langs siden, deres halse strækker sig, deres hoveder søger bolden. Ørbæk når en anelse højere end Van de Ruit. Som i slowmotion snitter Ørbæk
10 ganske let bolden, der herefter sejler ind under overliggeren uden chance for Feyenoords målmand. Jeg godkender målet. Der er spillet 17 minutter. Stillingen er 15-9 til Århus.

Feyenoord har kun ganske få boldberøringer, før de har reduceret. Det er den rene opvisning; et smukt gennemført angreb, og bolden ligger i århusianernes netmasker.

På vej tilbage til midterlinien bemærker jeg, at Verhoeven bliver liggende i straffesparksfeltet. Jeg løber hen til ham for at tilse en eventuel skade. Så opdager jeg, at han ligger og griner ned i græsset. En hulkende, ukontrolleret latter. Han spjætter med benene og klapper græsset med håndfladerne. Det er en meget barnagtig optræden. Så vender han sig endelig om og kommer på højkant, stadig hæmningsløst grinende. Jeg har et kort øjeblik lyst til at falde ham om halsen og grine med, men så besinder jeg mig og sender ham i ste-
20 det et formanende blik.

Det er på dette tidspunkt, at stemningen på stadion begynder at vende. Jeg fornemmer en slags summen blandt tilskuerne. Deres første forbløffelse over det fuldkomne flydende og helt igennem fejlfri spil, de er vidne til, afløses af jubel og begejstring. Alle rejser sig, århusianere såvel som hollændere, og snart lyder der en konstant, taktfast klappen hele
25 vejen rundt.

Indtil nu har ikke en eneste spiller sat en fod forkert. De mange scoringer kan ikke bebrejdes de to holds forsvar eller målmænd. Forsvarsspillerne er hele tiden på plads. De løber rigtigt, ja, jo ikke helt rigtigt, men de er påpasselige og forudseende. Men angrebene går altså igennem. Angrebene lykkes ganske enkelt hver eneste gang. Det er fodbold uden
30 tilfældigheder, ingen fejlaflæveringer, ingen misforståelser spillerne imellem, ingen klodsede fald, ingen knolde på banen. Det er ikke til at tro.

Ved stillingen 24-28 – Feyenoord fører nu knebent, men det har ikke lagt en dæmper på festlighederne – nærmer tiden sig for pause. Jeg er i syv sind. Stemningen blandt tilskuerne er ekstatisk. Der bliver danset på sæderne, der bliver sunget, det sner med konfetti, fyr-
35 værkeriet brager, og der bliver ikke sparet på romerlysene. Jeg er bange for, at det hele vil gå amok. Jeg er bange for, at stadion vil eksplodere. Og jeg er bange for konsekvenserne, hvis jeg fløjter til pause. Jeg fornemmer et krav om, at denne kamp ikke må afbrydes igen.

Mens Århus kombinerer lidt skødesløst frem og tilbage på egen banehalvdel – det er første gang, der trods alt falder lidt ro over gemytterne – ser jeg mit snit til at løbe ud til
40 liniedommer Zander og konferere med ham. Han har et vildt og forpint udtryk i ansigtet, men hans vurdering af situationen er klar: Vi er nødt til at holde os til reglementet.

Kort efter fløjter jeg første halvleg af og signalerer til spillerne om at gå til pause. Jeg beder om at få bolden, og en århusianer sender mig den ved hjælp af en lille jonglering, jeg

aldrig har set udført før. Jeg ved ikke hvordan, men han får altså snurret bolden en omgang
45 rundt om anklen, inden han vipper den til mig med støvlesnuden. Den slags er ganske vist ikke ulovligt, men for en sikkerheds skyld noterer jeg ham for episoden.

Imens gynger tribunerne stadig. Jeg kan beskrive situationen med ét ord: Fest. Der var fest på Århus Stadion denne aften.

Selv bruger jeg pausen til at foretage en grundig undersøgelse af bolden. Jeg kigger den
50 efter i syningerne, tjekker lufttrykket og mærker på dens overflade. Jeg holder den også op til mit øre og ryster den et par gange. Jeg opdager intet mistænkeligt.

I begyndelsen af 2. halvleg flyder spillet som før pausen. Den ene scoring følger efter den anden. Knap nok er bolden givet op, før den igen ligger i netmaskerne. I det 65. minut kommer Århus foran 37-36 efter en formidabel dribletur af Søvind. Det lykkes ham at løbe
55 solo fra midterlinien, hele vejen igennem det hollandske forsvar, afdrible målmanden, for til sidst, efter at have udført en slags primitiv sejrscens ved at dreje et par gange rundt om sig selv, at sende bolden i mål med et demonstrativt hælspark. Dansen udfører han, hvisker han mig i øret på vej tilbage, til ære for en gammel dansk landsholdsspiller, hvis navn jeg ikke får fat i.

60 Da der mangler ca. 10 minutter, begynder en tanke, som jeg allerede havde i begyndelsen af kampen, at trænge sig på igen: Jeg vil ikke være årsag til, at dette slutter. Det tilkommer ikke mig at sætte en stopper for det. Det er ikke længere fodboldsange, der lyder fra tribunerne. Det er ét stort, vedvarende brøl. Jeg er ved at miste modet med hensyn til at bevare kontrollen over begivenhederne.

65 Ved de halvfems minutter sørger jeg for at holde lav profil; jeg kigger på mit ur i smug og sørger for ikke at gøre ansatser til at ville fløjte kampen af. Jeg kigger ud på Zander, men han ryster blot afværgende på hovedet; det er op til mig, hvad der skal ske.

Jeg bryder mig slet ikke om det, men af hensyn til min egen sikkerhed ser jeg mig nødsaget til at lade spillet fortsætte.

70 Ved stillingen 50-45 – der er spillet lidt over to timer – har Verhoeven bolden på århusianernes banehalvdel. Nede ved det ene hjørneflag holder han på bolden omgivet af tre århusianere. Med ryggen til dem begynder han at jonglere med bolden med fødderne (som fodboldspillere har for vane, når de skal blære sig). På et tidspunkt sender han bolden over hovedet på sig selv, hvorefter den ene århusianer – uvist af hvilken grund – nikker den til-
75 bage samme vej, som den kom. Verhoeven begynder så at sende bolden højere og højere op i luften for hvert spark, uden at århusianerne griber ind. Lodret op i luften. Først 5 meter, så 10 meter, så 20 meter. Til sidst så højt op, at bolden forsvinder ud af syne.

Med ét bliver der helt stille på stadion. Jeg fornemmer et tilbageholdt åndedræt hos samtlige tilstedeværende.

80 Intet sker.

Jeg kigger på mit ur; sekunderne går, minutterne går, men absolut intet sker. Spillerne står stille på banen, afventende en beslutning fra min side.

Omsider vurderer jeg, at bolden er udgået af spillet, tilsyneladende forsvundet ud i sommernatten. Så er det da endelig forbi, tænker jeg.

85 Inden jeg fløjter af, vil jeg give Verhoeven en påtale for med vilje at have sendt bolden ud af spil. Jeg er på vej ned til ham, da der til min store forbløffelse pludselig kommer bevægelse blandt spillerne igen, og i det samme lyder der et begejstret brøl fra tilskuerne.

Sekundet efter ser jeg ud af øjenkrogen, at en Feyenoord-spiller hænger vandret i luften midt i et saksespark foran Århus-målet. Han kanonerer bolden op i netmaskerne.

90 Her er det så, at jeg vælger at forlade Århus Stadion.

Nede i tunnelen hører jeg stadig larmen og jubelen, der efter Feyenoords scoring er steget til om muligt endnu større højder. Det fortsætter altså.

Jeg er fuldkommen udmattet. Jeg føler mig som en overlevende, der redder sig ud af en sammenstyrtende bygning.